

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/29/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4224200660
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4224200660.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

5C/12/2024

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členov senátu JUDr. Márie Malíkovej a Mgr. Mareka Janigloša v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, C. D. C. XXXX/X, E., proti žalovaným: v 1. rade F. C., nar. X.X.XXXX, G. XX, E., v 2. rade H. I., nar. X.X.XXXX, trvale bytom J. K. L. E. XXX/XX, M., prechodne: N., D. O., P. P. XX, D. Q. R. S. B. D. T., v 3. rade K. A., nar. XX.XX.XXXX, C. XX, S., všetky žalované zastúpené: JUDr. Soňa Tóthová, advokátska kancelária, s.r.o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, IČO: 55 358 322, v konaní o určenie, že dôvody vydedenia uvedené v závete a listine o vydedení nie sú dané a závet a listina o vydedení sú neplatné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 30. januára 2025 pod č.k. 5C/12/2024-135, takto

rozhodol:

5C/12/2024

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalované v 1., v 2., v 3. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

5C/12/2024

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Z vykonaného dokazovania zistil, že poručiteľ neb. A. B., L. B., nar.: XX.XX.XXXX, r.č.: XXXXXX/XXX, naposledy bytom Q., J. U. F. XXXX/XX, zomr.: XX.XX.XXXX bol otcom žalobcu, žalovaných v 1. a v 2. rade a starým otcom žalovanej v 3. rade. Dňa 18.10.2022 poručiteľ neb. A. B. spísal vo forme notárskej zápisnice pod č. N993/2022, NZ 31776, NCRza 7391/2022, listinu o vydedení v nasledovnom znení: Podpísaný A. B. L. B. po dôkladnom uvážení bez akéhokoľvek nátlaku alebo nahovárania pre prípad svojej smrti podľa ustanovenia § 469a ods. 1 písm. a) a b) Občianskeho zákonníka vydedujem svojho syna A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., C. C. X, nakoľko mi v rozpore s dobrými mravmi neposkytuje potrebnú pomoc v chorobe, starobe alebo iných závažných prípadoch, trvalo o mňa neprejavuje opravdivý záujem, ktorý by ako potomok mal prejavovať, od decembra roku 2004 sa o mňa vôbec

nezaujímam a odmieta akúkoľvek komunikáciu napriek mojej snahe, nezdvíha mi ani telefón, nestará sa ani o svoju matku a dcéru. Týmto ďalej výslovne určujem, aby sa dôsledky vydedenia vzťahovali aj na všetky osoby uvedené v ustanovení § 473 ods.2 Občianskeho zákonníka, t.j. všetkých potomkov môjho syna A. B. okrem mojej vnučky K. B., nar. XX.XX.XXXX. Tou istou notárskou zápisnicou neb. A. B. spísal závet v nasledovnom znení: Podpísaný A. B. L. B. po dôkladnom uvážení bez akéhokoľvek nátlaku alebo nahovárania pre prípad svojej smrti zanechávam všetok svoj majetok, nech tento pozostáva z čohokoľvek, z hnutelností, z nehnuteľností prípadne iných majetkových hodnôt, rovným dielom svojej dcéry: F. C. L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., G. XX v 1/3 (slovom: v jednej tretine), svojej dcéry: H. I. L. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Ul. K. L. E. XXX/XX, M., prechodne bytom N., D. O., P. P. XX, D. Q. R. S. B. D. T., v 1/3 (slovom: v jednej tretine), svojej vnučke: K. A. L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. C. XX, t.č. prechodne bytom H. D. L. v 1/3 (slovom: v jednej tretine). Dedičské konanie je vedené po neb. poručiťovi pod sp. zn. 10D/78/2023. V rámci konania po doručení listiny o vydedení a závete konajúci notár vyzval žalobcu, či namieta neplatnosť závetu a listiny o vydedení. Písomným podaním žalobca namieta neplatnosť závetu a listiny o vydedení. Súdny komisár v konaní 10D/78/2023-72 uznesením zo dňa 31.1.2024 konanie o dedičstve prerušil a súčasne odkázal A. B. L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., korešpondenčná adresa XXXXX E., C. P. XXXX/XX, aby v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti tohto uznesenia podal žalobu na Okresný súd Komárno o určenie, že dôvody vydedenia uvedené v závete a listine o vydedení spísaných do notárskej zápisnice notárom JUDr. Katarínou Nagyovou, so sídlom Komárno, Jókaiho 26, zo dňa 18.10.2022, pod N 993/2022, NZ 31776, NCRza 7391/2022, nie sú dané a závet a listina o vydedení sú neplatné. Predmetné uznesenie právoplatnosť nadobudol dňa 21.2.2024. Žalobca svoj návrh na súd podal dňa 1.3.2024.

1.2. Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenie § 460 Občianskeho zákonníka, § 461 Občianskeho zákonníka, § 469a Občianskeho zákonníka, § 476 Občianskeho zákonníka, § 476b Občianskeho zákonníka, § 476d Občianskeho zákonníka, § 477 Občianskeho zákonníka, § 194 Občianskeho zákonníka, § 34 Občianskeho zákonníka, § 37 Občianskeho zákonníka, § 39 Občianskeho zákonníka, § 40 Občianskeho zákonníka a uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobný návrh žalobcu je nedôvodný. Ako predbežnú otázku skúmal, či žalobou napadnutý právny úkon - vydedenie a závet, je platným právnym úkonom. Zo strany žalobcu bolo namietnuté, že vydedenie vo forme notárskej zápisnice je neplatným právnym úkonom z dôvodu jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti. Vychádzajúc z čl. 2 ods. 2 CSP a poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. apríla 2018 sp. zn. 4Cdo/195/2017 dospel k záveru, že právny úkon vydedenie zo dňa 18.10.2022 spĺňa všetky zákonné predpoklady § 469a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vydedení poručiťel uviedol, že „po dôkladnom uvážení bez akéhokoľvek nátlaku alebo nahovárania pre prípad svojej smrti podľa ustanovenia § 469a ods. 1 písm. a) a b) Občianskeho zákonníka vydeďujem svojho syna A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., C. C. X, nakoľko mi v rozpore s dobrými mravmi neposkytuje potrebnú pomoc v chorobe, starobe alebo iných závažných prípadoch, trvalo o mňa neprejavuje opravdivý záujem, ktorý by ako potomok mal prejavovať, od decembra roku 2004 sa o ma vôbec nezaujímam a odmieta akúkoľvek komunikáciu napriek mojej snahe, nezdvíha mi ani telefón, nestará sa ani o svoju matku a dcéru.“ Takto vymedzené dôvody vydedenia považoval za dostatočne určité a zrozumiteľné, čo má za následok platnosť právneho úkonu. Závet poručiťel zriadil vo forme notárskej zápisnice. Je to dostatočne určitý a zrozumiteľný právny úkon, preto nepovažoval ani tento právny úkon za neplatný po formálnej stránke.

1.3. Po ustálení predbežnej otázky - platnosti právnych úkonov po formálnej stránke skúmal, materiálnu náležitosť vydedenia. Dôkazné bremeno v tejto otázke zaťažilo žalobcu. Žalobca v žalobe a ani v následnom vyjadrení svoju dôkaznú povinnosť nesplnil. Vo veci žiadne dôkazy nepredložil a neoznačil, napriek poučeniu súdu o tejto povinnosti. Nesplnil svoju dôkaznú povinnosť. Nepreukázal tvrdenie týkajúce sa nedôvodnosti materiálnej náležitosti vydedenia. Nakoľko neplatnosť závetu poručiťela odôvodnil neplatnosťou vydedenia, ani v tejto časti svoju dôkaznú povinnosť nesplnil. Preto žalobu zamietol. Na pojednávaní dňa 30.1.2025 pripustil zmenu návrhu žalobcu v súlade s jeho návrhom v podaní zo dňa 18.7.2024, nakoľko žalovaní nenamietali pripustenie a doteraz vykonané dokazovanie nebránilo pripusteniu zmeny.

1.4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalované v 1. až v 3. rade mali v spore plný úspech, preto majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Žalobca podal proti rozsudku odvolanie. Nestotožnil sa s aplikáciou rozhodnutia NS SR 4 Cdo/195/2017, pretože dovolanie bolo odmietnuté. Nestotožnil sa správnym názorom súdu prvej inštancie o preukázaní vôle dediča ho vydediť. V rozsudku nie je konštatované, či listiny spĺňajú náležitosti vydedenia, súd neuviedol jeho konkrétne konanie vedúce k záveru poručiteľa. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, keď v časti obsahu právneho úkonu presunul dôkazné bremeno na neho. Nikto od neho nemôže požadovať, dokázať, čo si nespravil. Listina o vydedení je neplatná, neurčitá a v rozpore s dobrými mravmi. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie.

3. Žalované podali písomné vyjadrenie k odvolaniu. Uviedli, že odvolanie bolo podané oneskorene. Vychádzajúc z informácie v ESS, ako aj z tvrdenia žalobcu v odvolaní, že napádaný rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobcovi doručený dňa 03.03.2025, vyplýva, že 15 – dňová lehota na podanie odvolania žalobcovi uplynula dňa 18.03.2025. Z prezenčnej pečiatky súdu vyznačenej na prvej strane odvolania žalobcu vyplýva, že odvolanie žalobcu bolo súdom prijaté dňa 19.03.2025. Uviedli, že odvolanie neobsahuje žiadne relevantné odvolacie dôvody, ktoré by boli podložené relevantnou právnou a skutkovou argumentáciou, námietky žalobcu považovali za účelové a tendenčné. Námietka žalobcu vo vzťahu k listine o vydedení je tendenčná, pretože vychádza z tendenčného výkladu záverov súdu prvej inštancie uvedených v napadnutom rozsudku. Z obsahu odvolania je zjavné, že žalobca odvolaním napáda iba dôvody napadnutého rozsudku. Konkrétne napáda poukaz súdu prvej inštancie na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/195/2017, údajnú absenciu popisu konkrétneho konania žalobcu v napádanom rozsudku a vlastnú dôkaznú povinnosť v otázke naplnenia materiálnej náležitosti vydedenia. Už táto samotná skutočnosť, že dôvody odvolania smerujú iba voči odôvodneniu napadnutého rozsudku, diskvalifikujú odvolanie podľa § 358 Civilného sporového poriadku. K námietke žalobcu voči aplikácii uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/195/2017 uviedli, že citované uznesenie je možné na predmetnú vec aplikovať a súd prvej inštancie ho správne aplikoval, čo riadne odôvodnil v bode 24. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že listina o vydedení, s poukazom na čl. 2 ods. 2 CSP, § 469a ods. 1 Občianskeho zákonníka a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. apríla 2018 sp. zn. 4Cdo/195/2017 je platný právny úkon vydedenia spĺňajúci všetky zákonné predpoklady § 469a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dôvody vydedenia sú vymedzené v listine o vydedení, sú dostatočne určité a zrozumiteľné, čo má za následok platnosť právneho úkonu. Dôvody vydedenia súd prvej inštancie citoval v bode 25. Dôvod vydedenia v listine o vydedení je uvedený v súlade s § 469a ods. 1 Občianskeho zákonníka, je časovo a vecne konkretizovaný, teda spĺňa materiálnu náležitosť vydedenia. Nie je preto pravdou tvrdenie žalobcu, že listina o vydedení neobsahuje konkrétne konanie žalobcu, ktoré viedlo poručiteľa k vydedeniu žalobcu. Záver súdu prvej inštancie o tom, že listina o vydedení je určitý, zrozumiteľný a platný právny úkon, je preto absolútne správny a súladný so záverom konštatovaným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. apríla 2018 sp. zn. 4Cdo/195/2017. Nie je pravdou tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie neuviedol konkrétne konanie žalobcu, ktoré viedlo k rozhodnutiu poručiteľa vydediť žalobcu. Súd v tomto konaní posudzoval platnosť konkrétnej listiny o vydedení, s poukazom na čl. 2 ods. 2 CSP, § 469a ods. 1 Občianskeho zákonníka a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. apríla 2018 sp. zn. 4Cdo/195/2017, nie pohnútky poručiteľa, či sa poručiteľ mal alebo nemal rozhodnúť istým spôsobom smerujúcim k vydedeniu svojho potomka. Žalobca nešpecifikoval v odvolaní, v čom konkrétne videl nedostatky listiny o vydedení z pohľadu nedostatočnosti alebo neurčitosti dôvodov vydedenia. Námietka je zmätočná a neurčitá. Dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu ako vydedeného potomka poručiteľa (toto dôkazné bremeno mal už v dedičskom konaní), ktorý dôkazné bremeno neuniesol. Žalobca, napriek poučeniu zo strany súdu prvej inštancie neoznačil a nepredložil na preukázanie svojich tvrdení žiadne dôkazy, a nevyvrátil ani jeden z vecne konkretizovaných dôvodov vydedenia. Preto jeho tvrdenia ostali v priebehu celého konania iba v rovine ničím nepodložených tvrdení. Nič mu nebránilo v tom, aby predložil dôkazy na preukázanie jeho tvrdení. Mal možnosť svoje tvrdenia preukázať, mal možnosť sa v konaní oboznamovať s podaniami a listinami protistrany, vyjadrovať sa k nim (aj sa vyjadroval –pričom ako dôkazy predložil iba listiny z notárskeho spisu – výzvu na podanie žaloby, nešlo o konkrétne dôkazy k dôvodom vydedenia), zúčastniť sa pojednávania a tam sa vyjadrovať, predkladať návrhy (ktorú možnosť nevyužil). Bol mu zo strany súdu poskytnutý dostatočný časový priestor na podanie návrhu na dokazovanie, označenie a predloženie dôkazov. Žalobca sa bez ospravedlnenia nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, čím si sám zmaril účasť na úkone súdu, kde mal tiež možnosť prednášať návrhy a vyjadrenia, a rovnako tým dal súdu najavo svoj postoj k vlastnej žalobe. Je žiaduce podotknúť, že pojednávanie

v neprítomnosti žalobcu žalobca v odvolaní nenamietal. Aj vzhľadom na uvedené skutočnosti preto námietka žalobcu o nevykonaní dokazovania súdom prvej inštancie vyznieva viac než účelovo. Súd prvej inštancie preto správne ustálil, že žalobca nesplnil dôkaznú povinnosť a svoje tvrdenie týkajúce sa nedôvodnosti materiálnej náležitosti vydedenia nepreukázal. Neprodukoval v konaní jediný dôkaz o neexistencii materiálnej náležitosti vydedenia, nemožno pri existencii formálnych náležitostí listiny o vydedení a závetu označiť tieto za neplatné právne úkony. Rozpor listiny o vydedení s dobrými mravmi žalobca v konaní nenamietal. Námietku považovali za neopodstatnenú a nepodloženú, preto sa k nej nevyjadrovali. Žalobca v odvolaní nevzniesol námietky voči rozhodnutiu súdu v časti platnosti závetu, preto sa k tejto otázke nevyjadrovali. Nakoľko neplatnosť závetu poručiťel' žalobca odôvodnil neplatnosťou vydedenia, súd prvej inštancie správne ustálil, že ani v tejto časti žalobca svoju dôkaznú povinnosť nesplnil. Rozsudok súdu prvej inštancie považovali za vecne a právne správny, vychádzajúci zo správne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia veci. Rozsudok súdu prvej inštancie je preskúmateľný, riadne a presvedčivo odôvodnený, dávajúci relevantné a postačujúce odpovede na všetky otázky, ktoré boli predmetom konania. Žiadali, aby Krajský súd v Nitre ako odvolací súd v súlade s ust. § 387 ods. 1,2 CSP, rozsudok Okresného súdu Komárno sp.zn. 5C/12/2024 zo dňa 30.01.2025 ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a priznal žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. K námietka žalovaných o oneskorení podaní odvolania žalobcom odvolací súd dodáva, že odvolanie žalobcu bolo podané na pošte 16.03.2025, v zákonnej 15-dňovej lehote na podanie odvolania.

5. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať a doplniť dokazovanie, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods.1 CSP potvrdiť.

6. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Podľa § 380 CSP (ustanovenia zákona výslovne nadpísaného „Viazanosť odvolacími dôvodmi“) odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný (odsek 1) a na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, príhľadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2).

8. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

9. Podľa § 365 ods. 1 CSP (tu inak ustanovenia nazvaného „Odvolacie dôvody“) odvolanie možno odôvodniť len tým, že a/ neboli splnené procesné podmienky, b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g/ zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 3 rovnakého zákonného ustanovenia odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

10. Z práve odcitovaných ustanovení vyplýva, že súčasťou aktuálnej úpravy odvolacieho konania v podmienkach civilného sporového procesu, založenej na princípe neúplnej apelácie, je povinnosť odvolateľ'a v odvolaní vymedziť (sformulovať) – ako jednu zo zákonných náležitostí odvolania – dôvody,

pre ktoré sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne (pre ktoré dôvody zákonodarca už tradične používa pomenovanie „odvolacie dôvody“). Odrazom splnenia si takejto povinnosti odvolateľa a vyhodnotenia jeho odvolania odvolacím súdom za vecne prejedateľné (rozumej bez väd brániacich vecnému vyriešeniu odvolaním nastoleného problému) je potom viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi, ktorou zásadne treba rozumieť možnosť odvolacieho súdu zaoberať sa v konaní o odvolaní výlučne tými dôvodmi, ktoré odvolateľ v odvolaní uviedol. Jedinou zákonom pripustenou výnimkou z tohto pravidla je prihládanie odvolacím súdom ex officio (z tzv. úradnej povinnosti súdu a aj bez namietania odvolaním) na existenciu väd týkajúcich sa procesných podmienok. Úprava výnimky tu má pritom svoju logickú príčinu v potrebe zamedzenia stavu, pri ktorom by mal odvolací súd povinnosť ponechať bez povšimnutia aj prípady tých najzávažnejších procesných nedostatkov, brániacich spravidla vydaniu nielen formálne, ale aj materiálne právoplatného a ďalej nespochybniteľného súdneho rozhodnutia, ktoré by sa následne mohlo stať aj vykonateľným.

11. Zákonnú úpravu taxatívneho výpočtu uplatniteľných odvolacích dôvodov nejde korektne interpretovať tak, že by jej zodpovedala (mala byť postačujúcou), či už reprodukcia jednotlivých (resp. za určitých okolností aj všetkých) častí ustanovenia § 365 ods. 1 CSP alebo len púhe odkazy na jednotlivé písmená paragrafu, teda aj bez vecného vymedzenia rámca, v ktorom sa odvolateľ pri svojich úvahách o zaťažení konania pred súdom prvej inštancie určitou nesprávnosťou pohybuje. Aj tu totiž treba vychádzať z leitmotívu rekodifikácie civilného sporového procesu, ktorým je posilnenie zodpovednosti strán sporu za jeho výsledok, spojené s vykázaním súdu do roly mu prináležiacej, teda do roly istého arbitra stojaceho nad stranami, ktorému principiálne neprináleží niektorej strane pomáhať. Práve preto je nevyhnutné trvať aj na tom, aby odvolateľ úmerne povahe ním uplatneného odvolacieho dôvodu uviedol, v čom konkrétne má spočívať tvrdená a zákonom len v rovine zovšeobecnenia pomenovaná nesprávnosť (či už týkajúca sa procesných podmienok alebo procesnej stránky veci v širšom slova zmysle, kvality a podloženosti skutkových zistení a/alebo prípadných dosiaľ nevyužitých a stále využiteľných rezerv v prostriedkoch procesného útoku, resp. obrany alebo právneho posúdenia veci). Záujem na opačnom výklade by totiž nezodpovedal založeniu civilného sporového procesu na prejednávacej zásade, ale znamenal návrat k vyšetrovacej zásade nútiacej súd hľadať všetko, čo môže strane sporu (jednej i druhej bez ohľadu na jej prípadnú nečinnosť) pomôcť.

12. Žalobca v odvolaní necitoval žiaden dôvod ustanovenie § 365 ods. 1 CSP. Preto odvolací súd posudzujúc odvolanie podľa jeho obsahu, dospel k záveru, že žalobca namietal nesprávne vyhodnotenia dôkazného bremena, neprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci.

13. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

14. Odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmanej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 380 ods. 2 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihládne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihládne.

15. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec právne posúdil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

16. Podľa ustanovenia § 469a ods. 1 písm. a), b) Občianskeho zákonníka môže poručiteľ vydediť potomka, ak v rozpore s dobrými mravmi neposkytol poručiteľovi potrebnú pomoc v chorobe, v starobe alebo v iných závažných prípadoch. Rovnako môže poručiteľ urobiť aj vtedy, ak potomok o poručiteľa trvalo neprejavuje opravdivý záujem, ktorý by ako potomok mal prejavovať.

17. Vydedením rozumieme jednostranný výslovný prejav poručiteľovej vôle, ktorým sa odníma potomkovi ako neopomenuteľnému dedičovi právo, ktoré by mu inak patrilo podľa zákona. Vydedenie ako jednostranný právny úkon poručiteľa musí spĺňať určité materiálne a formálne náležitosti. Materiálnou náležitosťou vydedenia je (okrem všeobecných požiadaviek pre platnosť právnych úkonov) existencia konkrétneho dôvodu vydedenia uvedeného v zákone. Ustanovenie § 469a ods. 1 taxatívne vypočítava dôvody vydedenia a zaraďuje ich do štyroch skupín. Pre všetky dôvody je charakteristické negatívne správanie sa potomka v rozpore s dobrými mravmi. Dôvod vydedenia sa musí uviesť v listine o vydedení. Z formulácie dôvodov vydedenia uvedených v písmenách a) a b) vyplýva, že na ich základe možno postihnúť široký okruh negatívnych skutočností existujúcich vo vzťahoch poručiteľa a potomka. O neprejavenie opravdivého záujmu v zmysle ustanovenia § 469a ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka je významný vzťah medzi poručiteľom a potomkom, najmä, či tento vzťah mal charakter skutočného vnútorného vzťahu a nielen predstieraného, formálneho. Existenciu takéhoto kvalifikovaného vzťahu možno vyvodiť z rozličných vonkajších prejavov, napr. z osobného, prípadne písomného styku, zo vzájomnej starostlivosti potomka a poručiteľa a pod. Pri posudzovaní otázky, či existuje dôvod vydedenia uvedený v § 469a ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka, nemožno opomenúť ani konkrétne možnosti dediča prejavovať takýto záujem a tiež okolnosti, za ktorých k vydedeniu došlo, najmä, či potomkovi v prejavovaní opravdivého záujmu o poručiteľa nebránili objektívne okolnosti, prípadne, či zo strany potomka nejde o nezavinené neprejavenie takéhoto kvalifikovaného záujmu. Zákonný dôvod vydedenia uvedený v § 469a ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka totiž vyžaduje, aby neprejavenie opravdivého záujmu bolo potomkom zavinené, nestačí len samotná existencia takéhoto stavu. Záujem, ktorý by potomok mal prejavovať o poručiteľa je treba posudzovať s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu. Pokiaľ je skutočnosť, že potomok trvale neprejavuje o poručiteľa opravdivý záujem, dôsledkom toho, že poručiteľ neprejavuje záujem o potomka, nemožno bez ďalšieho dôvodiť, že by neprejavenie tohto záujmu potomkom mohlo byť dôvodom k jeho vydedeniu.

18. Formálnou náležitosťou vydedenia je listina o vydedení, ktorá musí mať formu potrebnú pre závet a musí obsahovať dôvod vydedenia. Inak by bolo vydedenie neplatné. K platnému vydedeniu môže dôjsť len za splnenia dôvodov uvedených v ustanovení § 469a Občianskeho zákonníka. Pôjde predovšetkým o otázku skutkovú a posúdenie okolností konkrétneho prípadu (R 45/1986).

19. Súd prvej inštancie žalobu zamietol. Ku svojmu právnomu záveru dospel na základe vykonaného dokazovania preukazujúceho, že dôvody vydedenia podľa § 469 ods.1 písm. a), b) Občianskeho zákonníka v čase vydedenia boli dané a listina o vydedení a závet sú platnými právnymi úkonmi. Súd prvej inštancie na pojednávaní pripustil zmenu petitu žaloby, o určenie, že žalobca je dedičom poručiteľa v prvej skupine ako neopomenuteľný dedič. Listina o vydedení musí mať formálnu formu potrebnú pre závet a musí obsahovať dôvod vydedenia. Inak by bolo vydedenie neplatné. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že listina o vydedení spĺňa formálne náležitosti, jeho povinnosťou bolo skúmať, či

spĺňa materiálne náležitosti, dôvody vydedenia. Tieto aj skúmal a vyhodnotil ako neexistujúce v čase spisania listiny o vydedení. Žalobca sa domáhal určenia, že je dedičom poručiteľa ako neopomenuteľný dedič. Podľa názoru odvolacieho súdu nadbytočne, pretože kto je dedičom, vyplýva zo zákona. Súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby na pojednávaní 30.01.2025.. Komentár k Civilnému nespоровému konaniu udáva, že notár by mal odkázať dedičov na podanie žaloby o určenie, že sú dedičmi po poručiťelovi a sporné skutočnosti alebo právne otázky, ktoré sú pre takéto určenie významné (napr. dôvody vydedenia nie sú dané), predstavujú len posúdenie predbežnej otázky, ktoré sa neudávajú vo výroku, ale len v dôvodoch rozhodnutia. Toto komentované znenie sa týkalo § 175k ods. 2 OSP. Žaloba bola podaná za účinnosti Civilného mimospоровého poriadku („CMP“), ktorý v § 194 ods. 1 stanovuje, že ak rozhodnutie o dedičskom práve závisí od zistenia sporných skutočností, odkáže súd uznesením po márnom pokuse o zmier toho z dedičov, ktorého dedičské právo sa javí ako menej pravdepodobné, aby určenie spornej skutočnosti uplatnil žalobou. Z uvedeného ustanovenia je jednoznačné, že žaloba dediča podľa § 194 ods. 1 CMP nie je žalobou o určenie dedičského práva (teda či žalobca je dedičom poručiťel'a, resp. či žalovaný nie je dedičom poručiťel'a), ale vždy o určenie spornej skutočnosti, od ktorej sa tvrdené alebo popierané dedičské právo odvíja. Žalobca ako zákonný dedič poručiťel'a popierajúci dedičské právo žalovaných z dôvodu neplatnosti listiny o vydedení plne v súlade s § 194 ods. 1 CMP, bol súdom v dedičskom konaní odkázaný na podanie žaloby o určenie neplatnosti listiny o vydedení, závetu a že dôvody vydedenia nie sú dané. Len v tejto časti by bola žaloba správna, zodpovedajúca zneniu § 194 ods. 1 CMP. Žaloba o určenie, že žalobca je dedičom, je nadbytočná. Žaloba o určenie, že listina o vydedení je neplatná, je žalobou o určenie spornej skutočnosti z ktorej sa odvodzuje dedičské právo žalobcu a zodpovedá zneniu § 194 ods. 1 CMP. Na druhej strane žaloba o určenie, že žalobca je dedičmi poručiťel'a je priamo žalobou o určenie dedičského práva a nezodpovedá tak zneniu § 194 ods. 1 CMP. Ako žalobu o určenie právnej skutočnosti ju musí pripúšťať osobitný právny predpis (§ 137 písm. d) CSP). Závery o dedičskom práve sú vecou súdu v dedičskom konaní, hoc aj na podklade rozhodnutia súdu v spоровom konaní o určení spornej skutočnosti na základe žaloby podľa § 194 ods. 1 CMP. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu o určenie, že je dedičom poručiťel'a, zamietol.

20. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca namietal nesprávne zistenie skutkového stavu a následne nesprávne právne posúdenie veci.

21. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného úkonu a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

22. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas.

23. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 132 CSP podľa ktorého strany označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v spоровom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Tá strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho, kto síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana sporu nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia,

má za následok, že skutočnosť, ktorú strana sporu vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Právo súdu je v tom, že rozhodne, ktorý z dôkazov vykoná. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri dokazovaní negatívnych skutočností sa pomerne často spomína negatívna dôkazná teória, podľa ktorej sa negatívne skutočnosti v zásade nedokazujú. Dôsledkom toho, že negatívnu skutočnosť nemožno dokázať, je prenesenie dôkazného bremena na stranu, ktorá tvrdí opačnú, teda pozitívnu skutočnosť. Od tejto teórie sa postupne upúšťa. Nie je totiž pravda, že negatívnu skutočnosť nie je možné preukázať. Aj absencia niečoho je niečoho dôsledkom a niečoho príčinou, pričom významné je aj to, že skutočnosti poznávame nielen vnímaním (zmyslami), ale aj usudzovaním, teda rozumom. Okrem možnosti dokazovania negatívnych skutočností nepriamo (ale aj priamo), možno negatívne skutočnosti preukazovať aj prostredníctvom tzv. dôkazu prima facie. Dôkaz priamo predstavuje účinnú možnosť zovšeobecnenia a možnosť vychádzať z poznatkov o bežnom a pravidelnom chode vecí, ktoré umožňujú rekonštruovať skutočnosť, pokiaľ to nie je možné pomocou dôkazov a logiky. Ak sa nemá skúsenosť použiť, protistrana musí záver, ktorý na základe tejto skúsenosti (dôkazu prima facie) vyvodzuje, výrazne spochybníť. Preukázať musí skutočnosti, prostredníctvom ktorých tento záver spochybňuje. Dokazovanie negatívnych skutočností ďalej uľahčuje aj bremeno tvrdenia na strane žalovaného. Ak odporca popiera tvrdenie strany zaťaženej dôkazným bremenom, vyžaduje si niekedy predmet dokazovania, aby sa odporca neobmedzil len na prosté popretie, ale aby popretie konkretizoval. Konkrétne substancovanie má význam práve vtedy, ak strana tvrdí, že sa niečo nestalo. Odporca sa v tejto veci nemôže obmedziť len na opačné tvrdenie, že sa niečo nestalo, ale musí uviesť konkrétne okolnosti, ktoré ho k opačnému tvrdeniu vedú. Zaťažaná strana potom musí pochybnosť rozptýliť. Spochybníť tvrdenie o neurčitom negatívne môže aj súd v rámci dopytovacieho oprávnenia. Ak je negatívne tvrdenie dostatočne určité, tak môže byť predmetom dokazovania. Ak je v individuálnom prípade bremeno príliš ťažké, môže byť po odporcovi požadované, aby popretie doplnil o vedľajšie okolnosti (viď Veľký komentár CSP, 2. vydanie, § 185, str. 753,754).

24. Žalobca v konaní neoznačil, nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia, že dôvody vydedenia nie sú dané. Nedostavil sa na pojednávanie bez ospravedlnenia. Žalované sú jeho príbuzné, sestry, žalovaná v 3. rade jeho dcéra. Všetky podali vo veci písomné vyjadrenie k okolnostiam nezáujmu žalobcu o poručiteľa. Jeho námietka, že v konaní nikto nemôže od neho požadovať dôkaz, dokáž, čo si nespravil, je nedôvodná vzhľadom na vyššie uvedené, spočívajúce v upúšťaní od teórie dokazovania negatívnej skutočnosti. Rovnako podala písomné vyjadrenia ako svedkyňa matka žalobcu a poručiteľa. Súd prvej inštancie tak správne vychádzal zo zisteného skutkového stavu a na zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu, ktorú správne vyložil. Žalobca v odvolaní neuviedol žiaden dôvod formálnej neplatnosti oboch právnych úkonov, ktoré súd prvej inštancie posúdil za platné a odvolací súd sa s jeho názorom stotožnil.

25. Žalobca namietal nesprávnu aplikáciu rozhodnutia NS SR Cdo/195/2017. Okrem tohto rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na jednotnú rozhodovaciu prax dovolacieho aj v iných rozhodnutiach NS SR 1 Cdo/173/1996, 5 Cdo/239/2009, 2 Cdo 222/2009, 4 Cdo/59/2012, Cdo/32/2014. V rozhodnutí 4 Cdo 194/2020 z 26.4.2023 sa NS SR vyjadril k rozhodnutiu 4Cdo/195/2017, na ktoré odvolateľ poukázal v súvislosti s existenciou odklonu, obsahuje okrem iného: „...považuje za potrebné príkladmo poukázať aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 173/1996, 5Cdo 239/2009, 2Cdo 222/2009, 4Cdo 59/2012, 4Cdo 32/2014, ktoré dovolací súd považuje za významné z hľadiska dovolateľkami tvrdeného odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo veciach neplatnosti vydedenia podľa § 469a ods. 1 písm. b/ OZ. Z odôvodnení uvedených rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že materiálnou náležitosťou vydedenia je výslovné uvedenie v listine o vydedení konkrétneho dôvodu vydedenia, uvedeného v zákone, a to v § 469a ods. 1 OZ. Ak by listina o vydedení obsahovala iný dôvod vydedenia, než je uvedený v § 469a ods. 1, takýto prejav by nemal právne následky ním sledované a vydedenie

by bolo neplatné. Ustanovenie § 469a ods. 1 taxatívne vypočítava dôvody vydedenia a zaraďuje ich do štyroch skupín (a/ až d/). Treba uviesť, že len v záujme vyriešenia prípadných budúcich sporov je vhodné (nie však povinné) uviesť okrem paušálneho odkazu na niektorý zákonný dôvod vydedenia aj konkrétnu situáciu, ktorá viedla poručiťľa k potrebe vydedenia potomka. Ak by dôvod vydedenia bol v listine o vydedení časovo a vecne konkretizovaný, bude na vydedenom potomkovi, aby v súdnom spore popieral dôvodnosť vydedenia. Pri vydedení uvedenom bez takejto konkretizácie (len s odkazom na niektorý z dôvodov uvedených v § 469a ods. 1 písm. a/ až d/)/OZ, bude na dedičovi nastupujúcom na miesto vydedeného, aby dôvodnosť vydedenia v spore preukazoval. Vydedenie ako jednostranný právny úkon poručiťľa musí spĺňať určité materiálne a formálne náležitosti. Materiálnou náležitosťou vydedenia je okrem všeobecných požiadaviek pre platnosť právneho úkonu existencia konkrétneho dôvodu vydedenia uvedeného v zákone. V danom prípade k uvedeniu dôvodu vydedenia došlo, keď poručiťľ jednoznačne v listine o vydedení uviedol, že týmto dôvodom je trvalé neprejavovanie opravdivého záujmu zo strany žalobcu o poručiťľa, ktorý by ako potomok mal prejavovať. Ide o dôvod vydedenia uvedený v OZ v § 469a ods. 1 písm. b/. Tento dôvod vydedenia bol konkretizovaný tak, aby bol zrozumiteľný nielen dotknutému subjektu, ale aj subjektu nezúčastnenému, pričom skutky, pre ktoré malo dôjsť dôvodne k vydedeniu boli v konaní bezpečne preukázané vykonaným dokazovaním. Takéto riešenie právnej otázky, aplikovateľnosti ustanovenia § 469a ods. 1 písm. b/ OZ na konkrétny prípad, nepredstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odvolací dôvod žalobcu nie je daný.

26. Žalobca v odvolaní uviedol, že si myslí, že vydedenie je v rozpore s dobrými mravmi. Túto námietku nevzniesol počas konania a neuviedol, v čom mal spočívať rozpor s dobrými mravmi. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o platnosti oboch právnych úkonov a dôvodov vydedenia, preto sa podrobne nezaoberal námietkou žalobcu ničím nepodloženou, nezdôvodnenou. Pri posudzovaní platnosti listín a dôvodoch vydedenia nezistil žiadne rozpory s dobrými mravmi.

27. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 v spojení s § 262 ods.1, § 255 ods. 1 CSP a žalovaným úspešným v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania, pretože v konaní boli plne úspešné a odvolací súd nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre použitie ustanovenia § 257 CSP, pre ktoré by im náhradu trov konania nepriznal.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

5C/12/2024

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).